

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DELEGATURA UOKiK W POZNANIU**

ul. Zielona 8, 61-851 Poznań
Tel. (61) 852-15-17, 852-77-50, Fax (61) 851-86-44
E-mail: poznan@uokik.gov.pl

Poznań, dnia 26 czerwca 2015r.

RPZ-61/2/15/JM

DECYZJA nr RPZ 5/2015

Stosownie do art. 33 ust. 6 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów (t.j. Dz.U. z 2015r. poz. 184), w zw. z art. 3 ustawy z dnia 10 czerwca 2014r. o zmianie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz ustawy- Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. z 2014r. poz. 945), po przeprowadzeniu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, wszczętego z urzędu wobec Krzysztofa Kłodowskiego prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą: Golden Finance & Clean w Poznaniu

- w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

I. na podstawie art. 26 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów **uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów**, określoną w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 2 tej ustawy, naruszenie przez Krzysztofa Kłodowskiego prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą: Golden Finance & Clean w Poznaniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji, poprzez:

- zamieszczanie w przekazywanych konsumentom przed zawarciem umowy pożyczki formularzach informacyjnych dotyczących kredytu konsumenckiego nierzetelnych informacji o rzeczywistej rocznej stopie oprocentowania określonej na podstawie reprezentatywnego przykładu dla pożyczki z okresem spłaty wynoszącym 182 dni, której w rzeczywistości ww. Przedsiębiorca nie udziela
- niezamieszczanie w przekazywanych konsumentom przed zawarciem umowy pożyczki formularzach informacyjnych dotyczących kredytu konsumenckiego informacji o założeniach przyjętych do obliczenia rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania,

co jest sprzeczne z art. 13 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim (Dz.U. nr 126, poz. 715 ze zm.)

i nakazuje się zaniechanie jej stosowania

II. na podstawie art. 26 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów **uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów**, określoną w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 2 tej ustawy, naruszenie przez Krzysztofa Kłodowskiego prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą: Golden Finance & Clean w Poznaniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji, poprzez nieinformowanie w umowach pożyczki o: stopie oprocentowania pożyczki i warunkach jej zmiany, rzeczywistej rocznej stopie oprocentowania i całkowitej kwocie do zapłaty przez

konsumenta oraz wszystkich założeniach przyjętych do jej obliczenia, rocznej stopie oprocentowania zadłużenia przeterminowanego i warunkach jej zmiany, sposobie zabezpieczenia spłaty pożyczki, terminie, sposobie i skutkach odstąpienia konsumenta od umowy, obowiązku zwrotu przez konsumenta udostępnionej pożyczki i odsetek zgodnie z rozdziałem 5 ustawy, a także kwocie odsetek należnych w stosunku dziennym oraz organie nadzoru właściwym w sprawach ochrony konsumentów, co jest sprzeczne z art. 30 ust. 1 pkt 6, 7, 11, 14, 15 i 21 ww. ustawy o kredycie konsumenckim

i nakazuje się zaniechanie jej stosowania

III. na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów **uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów**, określoną w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 2 tej ustawy, naruszenie przez Krzysztofa Kłodowskiego prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą: Golden Finance & Clean w Poznaniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji, poprzez zamieszczanie we wzorach oświadczeń o odstąpieniu od umowy nierzetelnych informacji sugerujących, że konsument powinien zwrócić otrzymaną pożyczkę przed złożeniem oświadczenia o odstąpieniu od umowy, co jest sprzeczne z art. 53 ust. 1, 4 i 5 w zw. z art. 54 ust. 2 ww. ustawy o kredycie konsumenckim

i stwierdza się zaniechanie jej stosowania z dniem 28 kwietnia 2015r.

IV. na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, **nakłada się** na Krzysztofa Kłodowskiego prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą: Golden Finance & Clean w Poznaniu:

1. w związku z naruszeniem zakazu, o którym mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 2 ww. ustawy, w zakresie opisanym w pkt I sentencji niniejszej decyzji, **karę pieniężną** w wysokości 233 zł (słownie: dwieście trzydzieści trzy zł), płatną do budżetu państwa
2. w związku z naruszeniem zakazu, o którym mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 2 ww. ustawy, w zakresie opisanym w pkt II sentencji niniejszej decyzji, **karę pieniężną** w wysokości 582 zł (słownie: pięćset osiemdziesiąt dwa zł), płatną do budżetu państwa
3. w związku z naruszeniem zakazu, o którym mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 2 ww. ustawy, w zakresie opisanym w pkt III sentencji niniejszej decyzji, **karę pieniężną** w wysokości 373 zł (słownie: trzysta siedemdziesiąt trzy zł), płatną do budżetu państwa.

Uzasadnienie

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów- Delegatura w Poznaniu wszczął z urzędu postępowanie wyjaśniające mające na celu wstępne ustalenie, czy działania wybranych przedsiębiorców udzielających pożyczek konsumentom uzasadniają wszczęcie postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. W ramach ww. postępowania kontrolą objęto m.in. działania Krzysztofa Kłodowskiego prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą: Golden Finance w Poznaniu- obecnie Golden Finance & Clean w Poznaniu (dalej: Przedsiębiorca).

W toku postępowania Przedsiębiorca poinformował, że oferuje konsumentom pożyczki w kwocie od 200 zł do 2.000 zł na okres 1 miesiąca. Przedsiębiorca zawiera z konsumentami umowy pożyczki w swojej siedzibie lub w miejscu zamieszkania

konsumentów, wykorzystując wzorce umów, w tym wzorzec umowy pożyczki pieniężnej i Regulamin do umowy pożyczek.

Po przeanalizowaniu zgromadzonego materiału dowodowego, Prezes Urzędu wezwał Przedsiębiorcę do dobrowolnego zaprzestania stosowania działań mogących stanowić praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów w rozumieniu art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. W związku z brakiem reakcji na ww. wezwanie, postanowieniem z dnia 8 stycznia 2015r. Prezes Urzędu wszczął przeciwko Przedsiębiorcy postępowanie w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, w związku z podejrzeniem stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, określonych w:

I. art. 24 ust. 1 i 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, polegającej na naruszeniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji, poprzez:

- zamieszczanie w przekazywanych konsumentom przed zawarciem umowy pożyczki formularzach informacyjnych dotyczących kredytu konsumenckiego nierzetelnych informacji o rzeczywistej rocznej stopie oprocentowania określonej na podstawie reprezentatywnego przykładu dla pożyczki z okresem spłaty wynoszącym 182 dni, której w rzeczywistości Przedsiębiorca nie udziela
- niezamieszczanie w przekazywanych konsumentom przed zawarciem umowy pożyczki formularzach informacyjnych dotyczących kredytu konsumenckiego informacji o założeniach przyjętych do obliczenia rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania,

co mogło być sprzeczne z art. 13 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim (Dz.U. nr 126, poz. 715 ze zm.)

II. art. 24 ust. 1 i 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, polegającej na naruszeniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji, poprzez nieinformowanie w umowach pożyczki o: stopie oprocentowania pożyczki i warunkach jej zmiany, rzeczywistej rocznej stopie oprocentowania i całkowitej kwocie do zapłaty przez konsumenta oraz wszystkich założeniach przyjętych do jej obliczenia, rocznej stopie oprocentowania zadłużenia przeterminowanego i warunkach jej zmiany, sposobie zabezpieczenia spłaty pożyczki, terminie, sposobie i skutkach odstąpienia konsumenta od umowy, obowiązku zwrotu przez konsumenta udostępnionej pożyczki i odsetek zgodnie z rozdziałem 5 ustawy, a także kwocie odsetek należnych w stosunku dziennym oraz organie nadzoru właściwym w sprawach ochrony konsumentów, co mogło być sprzeczne z art. 30 ust. 1 pkt 6, 7, 11, 14, 15 i 21 ww. ustawy o kredycie konsumenckim

III. art. 24 ust. 1 i 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, polegającej na naruszeniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji, poprzez zamieszczanie we wzorach oświadczeń o odstąpieniu od umowy nierzetelnych informacji sugerujących, że konsument powinien zwrócić otrzymaną pożyczkę przed złożeniem oświadczenia o odstąpieniu od umowy, co mogło być sprzeczne z art. 53 ust. 1, 4 i 5 w zw. z art. 54 ust. 2 ww. ustawy o kredycie konsumenckim.

Po otrzymaniu zawiadomienia o wszczęciu postępowania Przedsiębiorca nie ustosunkował się do postawionych zarzutów. W odpowiedzi na wezwanie Prezesa Urzędu, pismem z dnia 29 kwietnia 2015r. Przedsiębiorca poinformował, że formularze informacyjne z *błędnie wyliczonymi informacjami* wykorzystywał dłuższy czas, nie jest jednak w stanie jednoznacznie określić od kiedy. Przedsiębiorca wskazał, że zaprzestał stosowania tych formularzy *od momentu zakwestionowania ich przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów*. W załączeniu do ww. pisma Przedsiębiorca przedłożył nowe formularze.

Przedsiębiorca przesłał także kopie umów pożyczek zawartych z konsumentami podnosząc, że umowy zostały poprawione zgodnie z wytycznymi Prezesa Urzędu. W zakresie ostatniego z postawionych zarzutów Przedsiębiorca przyznał, że nie jest w stanie określić, od kiedy stosował *źle sformułowane formularze odstąpienia od umowy*. Zaznaczył jednak, że tak jak w przypadku formularzy informacyjnych, zaprzestał stosowania tych dokumentów w momencie ich zakwestionowania przez Prezesa Urzędu. Przedsiębiorca poinformował ponadto, że w 2014r. zawarł [usunięto] umów z konsumentami, a do dnia 29 kwietnia 2015r.- [usunięto] umów.

Pismem z dnia 28 maja 2015r., odnosząc się do obowiązku podania w formularzach informacyjnych założeń przyjętych do obliczenia rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania, Przedsiębiorca wyjaśnił dodatkowo, że nie ma możliwości przedstawienia wzoru do obliczenia tej wartości w inny sposób, bardziej zrozumiały, ponieważ to właśnie taki wzór został określony w ustawie z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim. Przedsiębiorca zadeklarował, że postara się wyprowadzić wzór w taki sposób, aby można zrozumieć sposób obliczenia rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania przy pożyczkach jakie oferuje. Zastrzegł przy tym, że przy pożyczkach miesięcznych to kryterium jest dość niewiarygodne. W ww. piśmie Przedsiębiorca przedstawił zmodyfikowany wzór obliczenia rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania, który zamieścił również w załączonym do pisma nowym formularzu informacyjnym dotyczącym kredytu konsumenckiego.

Prezes Urzędu ustalił, co następuje:

Krzysztof Kłodowski prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą: Golden Finance & Clean w Poznaniu w oparciu o wpis do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej RP (dowód: wydruk z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej RP- k. 216 akt). W ramach prowadzonej działalności Przedsiębiorca udziela konsumentom pożyczek w wysokości od 200 zł do 2.000 zł na okres 1 miesiąca. Przedsiębiorca zawiera umowy pożyczki w swojej siedzibie lub w miejscu zamieszkania konsumentów, w oparciu o wzorce umów. Do zawierania umów Przedsiębiorca wykorzystuje m.in. wzorzec umowy pożyczki pieniężnej i Regulamin do umowy pożyczek (dowód: pismo Przedsiębiorcy z dnia 13 listopada 2013r.- k. 3 akt, wzorce umów- k. 7 i 8 akt).

Prezes Urzędu ustalił, że w przekazywanych konsumentom przed zawarciem umowy formularzach informacyjnych dotyczących kredytu konsumenckiego w rubryce o nazwie „Rzeczywista roczna stopa oprocentowania” Przedsiębiorca uzupełnił poszczególne pozycje tej rubryki w ten sposób, że w pozycji „rzeczywista roczna stopa oprocentowania” podał wartość 5896,000%, a w pozycji „reprezentatywny przykład” wskazał: całkowitą kwotę pożyczki, tj. 300 zł, RRSO w wysokości 1140,324% i okres spłaty, tj. 182 dni. Z kolei w pozycji „założenia przyjęte do obliczenia rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania” Przedsiębiorca zamieścił skomplikowany wzór matematyczny, nie wyjaśniając przy tym żadnego z użytych w nim symboli i znaków (dowód: formularze informacyjne załączone do pisma Przedsiębiorcy z dnia 11 kwietnia 2014r.- k. 184- 193 akt).

Jak ustalono, w umowach pożyczki, które Przedsiębiorca zawiera z konsumentami, nie określono: stopy oprocentowania pożyczki i warunków jej zmiany, rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania i całkowitej kwoty do zapłaty przez konsumenta oraz wszystkich założeń przyjętych do jej obliczenia, rocznej stopy oprocentowania zadłużenia przeterminowanego i warunków jej zmiany, sposobu zabezpieczenia spłaty pożyczki, terminu, sposobu i skutków odstąpienia konsumenta od umowy, obowiązku zwrotu przez konsumenta udostępnionej pożyczki i odsetek zgodnie z rozdziałem 5 ustawy o kredycie konsumenckim, a także kwoty odsetek należnych w stosunku dziennym oraz organu

nadzoru właściwego w sprawach ochrony konsumentów (dowód: umowy pożyczki pieniężnej zawarte przez Przedsiębiorcę z konsumentami- k. 11, 23, 33, 41, 52, 73- 74, 84- 85, 95- 96, 106- 107, 128- 129, 139- 140 i 149- 150 akt).

Dokonane ustalenia wskazują, że w przekazywanych konsumentom przy zawarciu umowy wzorach oświadczeń o odstąpieniu od umowy Przedsiębiorca zamieścił m.in. stwierdzenie o treści: „Oświadczam, że dokonałem/łam już zwrotu należnych Pożyczkodawcy świadczeń” (dowód: wzory oświadczeń o odstąpieniu od umowy załączone do zawartych przez Przedsiębiorcę umów z konsumentami- k. 10 *verte*, 22 *verte*, 32 *verte*, 51 *verte*, 82, 93, 104, 115, 126, 135, 154, 165 i 180 akt).

Z ustaleń Prezesa Urzędu wynika, że praktykę zakwestionowaną w pkt I sentencji decyzji Przedsiębiorca stosuje co najmniej od dnia 1 września 2013r., a praktyki z pkt II i III sentencji decyzji co najmniej od dnia 7 marca 2013r. (dowód: pismo Przedsiębiorcy z dnia 11 kwietnia 2014r. wraz z załączonymi formularzami informacyjnymi stosowanymi w okresie od dnia 1 września 2013r.- k. 183 i 184- 193 akt, umowa pożyczki pieniężnej z dnia 7 marca 2013r.- k. 33 akt, wzór oświadczenia o odstąpieniu od umowy załączony do ww. umowy- k. 32 *verte* akt).

W załączeniu do pisma z dnia 29 kwietnia 2015r. Przedsiębiorca przedłożył formularze informacyjne dotyczące kredytu konsumenckiego, w których zmienił dane i informacje w rubryce „Rzeczywista roczna stopa oprocentowania”. W pozycji „reprezentatywny przykład” ww. rubryki Przedsiębiorca wskazał „nie dotyczy”. W pozycji „założenia przyjęte do obliczenia rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania” Przedsiębiorca przytoczył natomiast w punktach niektóre z założeń, które wymienione zostały w załączniku nr 4 do ustawy o kredycie konsumenckim (np. dotyczące odstępów czasu pomiędzy datami używanymi w obliczeniach, zaokrąglania wyniku obliczeń itp.), wskazując m.in., że „RRSO obliczona została zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa według wzoru matematycznego określonego ustawą o kredycie konsumenckim” (dowód: formularze informacyjne załączone do pisma Przedsiębiorcy z dnia 29 kwietnia 2015r.- k. 231, 238, 245, 252 i 259 akt).

W załączeniu do kolejnego pisma z dnia 28 maja 2015r. Przedsiębiorca przedłożył nowy formularz informacyjny, w którym w ww. rubryce w pozycji „reprezentatywny przykład” wskazał: „wyprowadzone ze wzoru $((600/500) \text{ do } 12 \text{ miesięcy} - 1 = 791,61\%$, gdzie 600 zł to całkowita kwota do spłaty przez kredytobiorcę, 500 zł to kwota kredytu, podniesione do 12 miesięcy, ponieważ pożyczki są miesięczne)”. W pozycji „założenia przyjęte do obliczenia rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania” Przedsiębiorca wskazał wzór matematyczny wyjaśniając, że jest to „podstawowy wzór z ustawy z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim”. Poniżej wzoru Przedsiębiorca zamieścił te same informacje, które uwzględnił w formularzach przedłożonych wcześniej, dotyczące np. odstępów czasu pomiędzy datami używanymi w obliczeniach, zaokrąglania wyniku obliczeń itp. W tej części formularza występuje też stwierdzenie, że „RRSO obliczona została zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa według wzoru matematycznego określonego ustawą o kredycie konsumenckim” (dowód: formularz informacyjny załączony do pisma Przedsiębiorcy z dnia 28 maja 2015r.- k. 262- 263 akt).

W trakcie postępowania Przedsiębiorca przedłożył także kopie umów pożyczek zawartych z konsumentami po wszczęciu niniejszego postępowania i załączone do nich wzory oświadczeń o odstąpieniu od umowy. W umowach pożyczek Przedsiębiorca zmienił jedynie treść § 4 podając, że „Pożyczka jest oprocentowana zgodnie ze stopami procentowymi ustalonymi przez Radę Polityki Pieniężnej”. Z wzorów oświadczeń o odstąpieniu od umowy załączonych do ww. umów Przedsiębiorca usunął zakwestionowane zastrzeżenie, wskazujące na obowiązek zwrotu przez konsumenta otrzymanej pożyczki przed złożeniem oświadczenia o odstąpieniu od umowy. Nowe wzory oświadczeń o odstąpieniu od umowy Przedsiębiorca stosuje co najmniej od 29 kwietnia

2015r. (dowód: umowy pożyczek pieniężnych załączone do pisma Przedsiębiorcy z dnia 29 kwietnia 2015r.- k. 226, 233, 240, 247 i 254 akt, wzory oświadczeń o odstąpieniu od umowy- k. 225 *verte*, 232 *verte*, 239 *verte*, 246 *verte* i 253 *verte* akt).

Prezes Urzędu zważył, co następuje:

Stosownie do art. 1 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, ochrona interesów przedsiębiorców i konsumentów podejmowana w ramach działań Prezesa Urzędu jest prowadzona w interesie publicznym. Ingerencja Prezesa Urzędu ma na celu ochronę interesów zbiorowości, a nie wprost poszczególnych, indywidualnych uczestników rynku. Naruszenie interesu publicznego stanowi bezwzględny warunek uznania kompetencji Prezesa Urzędu do rozstrzygnięcia określonej sprawy. Interes publiczny zostaje naruszony wówczas, gdy działania przedsiębiorcy godzą w interesy ogólnospołeczne i dotyczą szerokiego kręgu uczestników rynku, zaburzając jego prawidłowe funkcjonowanie.

W opinii Prezesa Urzędu, rozpatrywana sprawa ma charakter publicznoprawny. Wiąże się z ochroną interesu wszystkich konsumentów, którzy byli lub mogli stać się klientami Przedsiębiorcy tj. zawrzeć z nim umowy pożyczki. Działania Przedsiębiorcy nie dotyczą więc interesów poszczególnych osób, których sprawy miałyby charakter jednostkowy, indywidualny i nie dający się porównać z innymi, ale kręgu konsumentów-jego obecnych i przyszłych kontrahentów, których sytuacja jest identyczna. Naruszenie interesu publicznoprawnego przejawia się tym samym w naruszeniu zbiorowego interesu konsumentów. W niniejszej sprawie istnieją zatem podstawy do oceny zachowania Przedsiębiorcy pod kątem stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

Ocenę tę poprzedzić należy stwierdzeniem, że Krzysztof Kłodowski jest przedsiębiorcą w rozumieniu art. 4 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Przepis ten za przedsiębiorcę uznaje m.in. przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Krzysztof Kłodowski jest osobą fizyczną prowadzącą we własnym imieniu działalność gospodarczą polegającą na udzielaniu pożyczek konsumentom. Posiadając status przedsiębiorcy w świetle ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, Krzysztof Kłodowski jest tym samym przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. W konsekwencji jego działania podlegają kontroli z punktu widzenia przepisów tej ustawy.

Zgodnie z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Art. 24 ust. 2 pkt 2 ww. ustawy przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie godzące w nie bezprawne działanie przedsiębiorcy, w szczególności naruszanie obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji.

Stwierdzenie ww. praktyki wymaga spełnienia dwóch przesłanek: **bezprawności działania przedsiębiorcy i naruszenia zbiorowego interesu konsumentów.**

Jako bezprawne należy kwalifikować zachowania sprzeczne z prawem, zasadami współżycia społecznego lub dobrymi obyczajami, bez względu na winę, a nawet świadomość sprawcy. Dla ustalenia bezprawności działania wystarczy, że określone zachowanie koliduje z przepisami prawa (por. Komentarz do ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji pod red. Janusza Szwai, Wyd. CH Beck, Warszawa 2000r., str. 117-118). Zbiorowe interesy konsumentów to prawa nieograniczonej liczby konsumentów.

Przesłanka bezprawności wynikająca z naruszenia przepisów ustawy o kredycie konsumenckim wykazana zostanie odrębnie dla każdej z przypisanych Przedsiębiorcy praktyk. Naruszenie zbiorowego interesu konsumentów omówione zostanie natomiast łącznie, z uwagi na tożsamy charakter i znaczenie tej przesłanki dla każdej z tych praktyk.

W uzasadnieniu wyroku z dnia 10 kwietnia 2008r. sygn. akt III SK 27/07 Sąd Najwyższy wyjaśnił, że gramatyczna wykładnia pojęcia **zbiorowy interes konsumentów** prowadzi do wniosku, że chodzi o zachowanie przedsiębiorcy, które godzi w interesy grupy osób stanowiących określony zbiór. Rezultaty tej wykładni modyfikuje zastrzeżenie, że nie jest zbiorowym interesem konsumentów suma interesów indywidualnych. Sąd Najwyższy stanął na stanowisku, że przy konstruowaniu pojęcia „zbiorowy interes konsumentów” nie można opierać się tylko i wyłącznie na tym, czy oceniana praktyka skierowana jest do nieoznaczonego z góry kręgu podmiotów. Zdaniem Sądu, wystarczające powinno być ustalenie, że zachowanie przedsiębiorcy nie jest podejmowane w stosunku do zindywidualizowanych konsumentów, lecz względem członków danej grupy (określonego kręgu podmiotów), wyodrębnionych spośród ogółu konsumentów za pomocą wspólnego dla nich kryterium. Sąd Najwyższy uznał, że *praktyką naruszającą zbiorowe interesy konsumentów jest (...) takie zachowanie przedsiębiorcy, które podejmowane jest w warunkach wskazujących na powtarzalność zachowania w stosunku do indywidualnych konsumentów wchodzących w skład grupy, do której adresowane są zachowania przedsiębiorcy w taki sposób, że potencjalnie ofiarą takiego zachowania może być każdy konsument będący klientem lub potencjalnym klientem przedsiębiorcy.*

Interes konsumentów należy rozumieć jako interes prawny (a nie faktyczny), a więc uznany przez ustawodawcę jako zasługujący na ochronę i zabezpieczenie. Pod tym pojęciem należy rozumieć *stricte* ekonomiczne interesy konsumentów (o wymiarze majątkowym) oraz prawo konsumentów do uczestniczenia w przejrzystych i niezakłóconych przez przedsiębiorcę warunkach rynkowych, zapewniających konsumentom możliwość dokonywania transakcji przy całkowitym zrozumieniu, jaki jest ich rzeczywisty sens ekonomiczny i prawny na etapie przedkontraktowym i w czasie wykonywania umowy.

Praktyki Przedsiębiorcy mogą godzić w interesy nieograniczonej liczby osób, których nie da się zidentyfikować- wszystkich jego dotychczasowych i potencjalnych kontrahentów. Praktyki te mają więc charakter powtarzalny i skierowane są do osób, które nie zostały zindywidualizowane.

Zakwestionowane działania Przedsiębiorcy naruszają interesy pozaekonomiczne konsumentów, tj. prawo do uzyskania określonych informacji o warunkach pożyczki przed zawarciem umowy oraz na etapie zawierania umowy. Należy wskazać, że zamieszczenie w przekazywanych konsumentom przed zawarciem umowy formularzach informacyjnych nierzetelnych informacji o rzeczywistej rocznej stopie oprocentowania na podstawie reprezentatywnego przykładu, jak i jednoczesne niewskazanie założeń, które Przedsiębiorca przyjął do obliczenia rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania, prowadzi do pozbawienia konsumenta informacji potrzebnych do porównania różnych ofert na etapie przedkontraktowym, w celu podjęcia świadomej decyzji co do zawarcia bądź nie umowy kredytu konsumenckiego. Praktyki z pkt II i III sentencji decyzji godzą z kolei w prawo konsumenta do uzyskania informacji na etapie kontraktowania, pozbawiając go informacji o obligatoryjnych postanowieniach umowy oraz sugerując obowiązek zwrotu udostępnionej pożyczki, w razie odstąpienia od umowy, przed złożeniem oświadczenia o odstąpieniu od umowy, tj. wcześniej niż wynika to z przepisów ustawy o kredycie konsumenckim.

Warto ponadto zauważyć, że dla stwierdzenia naruszenia zbiorowych interesów konsumentów nie jest konieczne wystąpienie na rynku skutków danej praktyki. Godzenie w zbiorowe interesy konsumentów może polegać zarówno na ich naruszeniu, jak i na zagrożeniu ich naruszenia. Nie jest tym samym konieczne, aby którykolwiek z konsumentów został dotknięty skutkami stosowanej przez Przedsiębiorcę praktyki. Wystarczająca jest choćby potencjalna możliwość wystąpienia negatywnych skutków praktyki wobec nieograniczonej liczby konsumentów.

I.

Bezprawność praktyki z pkt I sentencji decyzji, określonej w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, związana jest z naruszeniem przez Przedsiębiorcę obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji na etapie poprzedzającym zawarcie umowy pożyczki.

Przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nie regulują konstrukcji bezprawności działań przedsiębiorcy. Art. 24 ustawy nie ma samodzielnego znaczenia prawnego, ale powinien być interpretowany oraz stosowany w określonym kontekście normatywnym. Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 13 lipca 2006r. III SZP 3/2006 stwierdził, że za praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów w rozumieniu art. 24 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów *można uznać zachowania naruszające przepisy innych ustaw, które nakładają na przedsiębiorcę określone obowiązki względem konsumenta (...). Zachowania takie stanowią bowiem jednocześnie zachowania bezprawne i skutkują zniesieniem, ograniczeniem lub zniekształceniem praw konsumentów, wpływając tym samym na chronioną przez przepis obowiązującego prawa sferę ich interesów.*

W niniejszym przypadku bezprawność działań Przedsiębiorcy wynika z naruszenia art. 13 ust. 1 pkt 7 ustawy o kredycie konsumenckim. Zgodnie z tym przepisem, kredytodawca przed zawarciem umowy o kredyt konsumencki jest zobowiązany podać konsumentowi, na trwałym nośniku, rzeczywistą roczną stopę oprocentowania. Art. 14 powołanej ustawy zobowiązuje kredytodawcę do przekazania konsumentowi danych, o których mowa w art. 13 ust. 1 i 2 ustawy, a więc także dotyczących rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania, na formularzu informacyjnym dotyczącym kredytu konsumenckiego, którego wzór określa załącznik nr 1 do ustawy.

Obowiązek podania ww. danych został skonkretyzowany w rubryce formularza informacyjnego o nazwie „Rzeczywista roczna stopa oprocentowania”, w której kredytodawca powinien m.in. określić rzeczywistą roczną stopę oprocentowania za pomocą reprezentatywnego przykładu.

Stosownie do art. 8 ust. 2 ustawy o kredycie konsumenckim, przy określaniu reprezentatywnego przykładu należy określić warunki umowy o kredyt konsumencki, na których kredytodawca spodziewa się zawrzeć co najmniej dwie trzecie umów danego rodzaju przy uwzględnieniu przez te umowy średniego okresu kredytowania, całkowitej kwoty kredytu i częstotliwości występowania na rynku umów danego rodzaju. Art. 8 ust. 3 ustawy przewiduje, że kredytodawca jest zobowiązany gromadzić odpowiednie dane w celu ustalenia na ich podstawie reprezentatywnego przykładu.

Wyjaśnienia przy tym wymaga, że zgodnie z ustawową definicją rzeczywista roczna stopa oprocentowania to całkowity koszt kredytu ponoszony przez konsumenta, wyrażony jako wartość procentowa całkowitej kwoty kredytu w stosunku rocznym (art. 5 pkt 12 ww. ustawy). Ww. wartość powinna być obliczona według jednolitego wzoru matematycznego, podanego w załączniku nr 4 do ustawy.

Analiza formularzy stosowanych przez Przedsiębiorcę wskazuje, że w wymienionej rubryce, w pozycji „reprezentatywny przykład” Przedsiębiorca podał wartość rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania dla pożyczki w kwocie 300 zł, udzielonej na 182 dni pomimo, że nie udziela pożyczek na taki okres.

W opinii Prezesa Urzędu, skoro Przedsiębiorca nie udziela pożyczek na 182 dni, nie ma podstaw do uznania, że na takich warunkach spodziewa się zawrzeć co najmniej dwie trzecie umów. Przedsiębiorca nie powinien tym samym uwzględniać tego parametru określając reprezentatywny przykład pożyczki w rozumieniu art. 8 ust. 2 powołanej ustawy. Z przedłożonych przez Przedsiębiorcę formularzy wynika, że wskutek przyjęcia dłuższego okresu spłaty pożyczki wartość rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania dla reprezentatywnego przykładu jest dużo niższa niż rzeczywista roczna stopa

oprocentowania, którą Przedsiębiorca podaje dla pożyczki oferowanej w konkretnym przypadku (np. rzeczywista roczna stopa oprocentowania dla reprezentatywnego przykładu wynosi 1140,324%, a dla oferowanej pożyczki w kwocie 200 zł udzielonej na okres 30 dni: 5896%- k. 184 akt). Zamieszczone w tej części formularza dane należy zatem uznać za nierzetelne.

Jak ponadto ustalono, w ww. rubryce formularza, w pozycji „założenia przyjęte do obliczenia rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania” Przedsiębiorca zamieścił wzór matematyczny służący, jak należy domniemywać, do obliczenia tej wartości dla oferowanej pożyczki.

Zdaniem Prezesa Urzędu, przedstawienie wyłącznie wzoru matematycznego nie jest równoznaczne z podaniem przez Przedsiębiorcę założeń przyjętych do obliczenia rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania. Przedsiębiorca powinien bowiem wskazać konkretne dane, które wziął pod uwagę określając tę wartość.

Należy podkreślić, że podane w tej rubryce informacje mają pomóc konsumentowi w porównaniu oferowanych kredytów konsumenckich, a w konsekwencji umożliwić podjęcie świadomej decyzji co do zawarcia bądź nie umowy z kredytodawcą. Nie budzi wątpliwości, że oferty kredytów różnią się m.in. pod względem struktury kosztów oraz okresów kredytowania. Dlatego istotne jest, aby kredytodawca wskazał dane, na których się oparł przy obliczeniu rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania. W niniejszej sprawie Przedsiębiorca nie podał żadnych danych (założeń), poprzestając na przedstawieniu skomplikowanego wzoru matematycznego. Przedsiębiorca nie wyjaśnił przy tym żadnego z wymienionych w nim oznaczeń i symboli. Takie uzupełnienie pozycji „założenia przyjęte do obliczenia rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania” nie spełnia wymogów określonych w ustawie o kredycie konsumenckim. Nie pozwala też konsumentowi na porównanie warunków oferty Przedsiębiorcy z ofertami innych kredytodawców. Wzór matematyczny jest dla konsumenta nieczytelny i niezrozumiały. Konsument nie ma poza tym możliwości nawet wstępnego zweryfikowania tego wzoru choćby z tej przyczyny, że nie odpowiada wzorowi obliczania rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania ustalonemu w załączniku nr 4 do obowiązującej ustawy o kredycie konsumenckim.

W świetle powyższego, Prezes Urzędu uznał, że Przedsiębiorca nie wykonał obowiązku wynikającego z art. 13 ust. 1 pkt 7 ustawy o kredycie konsumenckim. Stwierdzenie, że zachowanie to godzi w zbiorowe interesy konsumentów przesądza o przypisaniu Przedsiębiorcy praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, określonej w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

W toku postępowania Przedsiębiorca poinformował, że zaprzestał stosowania nieprawidłowych formularzy oraz przedłożył nowe formularze informacyjne dotyczące kredytu konsumenckiego, które załączył do umów zawartych po dniu 28 kwietnia 2015r. Przedsiębiorca zmienił wprawdzie w tych dokumentach treść rubryki „Rzeczywista roczna stopa oprocentowania”, ale nadal nie podał w niej danych w sposób odpowiadający wymogom ustawowym. Pierwotnie, w formularzach załączonych do pisma z dnia 29 kwietnia 2015r., Przedsiębiorca wpisał w ww. rubryce w pozycji „reprezentatywny przykład”- „nie dotyczy”. Przedsiębiorca nie podał więc rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania na podstawie reprezentatywnego przykładu. W pozycji „założenia przyjęte do obliczenia rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania” Przedsiębiorca nie podał żadnych danych, ale przytoczył niektóre z założeń, które wymienione zostały w załączniku nr 4 do ustawy o kredycie konsumenckim (np. dotyczące odstępów czasu pomiędzy datami używanymi w obliczeniach, zaokrąglania wyniku obliczeń itp.). Przedsiębiorca wskazał przy tym w pkt e, że stopa oprocentowania pozostaje niezmienna przez cały okres obowiązywania umowy. Tymczasem z zawartych umów wynika, że udzielane przez Przedsiębiorcę pożyczki są oprocentowane „zgodnie ze stopami procentowymi ustalonymi

przez Radę Polityki Pieniężnej". Oznacza to, niezależnie od tego o jakie stopy procentowe chodzi, że ww. informacje nie są w rzeczywistości prawdziwe (por. np. k. 233 i 238 akt). W tej części formularza jest też stwierdzenie, że „RRSO obliczona została zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa według wzoru matematycznego określonego ustawą o kredycie konsumenckim”.

W nowym formularzu, załączonym do kolejnego pisma z dnia 28 maja 2015r., w pozycji „reprezentatywny przykład” Przedsiębiorca także nie podał wartości rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania dla reprezentatywnego dla niego przykładu. Przedsiębiorca zamieścił w tej pozycji następujące informacje: „wyprowadzone ze wzoru $((600/500)$ do 12 miesięcy $- 1 = 791,61\%$, gdzie 600 zł to całkowita kwota do spłaty przez kredytobiorcę, 500 zł to kwota kredytu, podniesione do 12 miesięcy, ponieważ pożyczki są miesięczne)”. Przedsiębiorca nadal uwzględnia w reprezentatywnym przykładzie parametr pożyczki, której faktycznie nie udziela. W pozycji „założenia przyjęte do obliczenia rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania” formularza Przedsiębiorca zamieścił ponownie wzór matematyczny, którego oznaczeń nie ujawnił. W tej pozycji Przedsiębiorca dodatkowo podał, że jest to „podstawowy wzór z ustawy z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim”, a „RRSO obliczona została zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa według wzoru matematycznego określonego ustawą o kredycie konsumenckim”. Przedsiębiorca przytoczył ponadto, tak jak w formularzach przedłożonych wcześniej, niektóre z założeń wymienionych w załączniku nr 4 do ustawy o kredycie konsumenckim.

Zdaniem Prezesa Urzędu, zmodyfikowane w nowych formularzach dane i informacje nie pozwalają na stwierdzenie, że Przedsiębiorca wykazał, zgodnie z art. 27 ust. 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, że zaniechał stosowania zarzuconej mu praktyki. W ocenie Prezesa Urzędu, wprowadzone zmiany dowodzą, że Przedsiębiorca nie zrozumiał istoty tej praktyki, która nie dotyczy wcale, jak można by wnioskować na podstawie deklaracji i działań Przedsiębiorcy, obowiązku zamieszczenia w formularzach informacyjnych równania matematycznego ukazującego sam proces jego obliczeń. Zarzucona Przedsiębiorcy praktyka polega na podaniu wartości rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania dla reprezentatywnego dla Przedsiębiorcy przykładu w oparciu o nierzetelne dane w zakresie okresu kredytowania oraz niewskazania założeń odnoszących się do oferowanej pożyczki, które Przedsiębiorca uwzględnił obliczając rzeczywistą roczną stopę oprocentowania.

Z uwagi na powyższe, podstawę rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie stanowi art. 26 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, na mocy którego Prezes Urzędu nakazał Przedsiębiorcy zaniechanie stosowania ww. praktyki.

II.

Praktyka stwierdzona w pkt II sentencji decyzji, o której mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, dotyczy niewykonania przez Przedsiębiorcę obowiązków informacyjnych wobec konsumentów na etapie zawierania umowy pożyczki.

Jej **bezprawność** Prezes Urzędu wywiódł z naruszenia przez Przedsiębiorcę art. 30 ust. 1 pkt 6, 7, 11, 14, 15 i 21 ustawy o kredycie konsumenckim. Przepis ten stanowi, że umowa o kredyt konsumencki powinna określać: stopę oprocentowania pożyczki i warunki jej zmiany, rzeczywistą roczną stopę oprocentowania i całkowitą kwotę do zapłaty przez konsumenta wraz z podaniem wszystkich założeń przyjętych do jej obliczenia, roczną stopę oprocentowania zadłużenia przeterminowanego i warunki jej zmiany, sposób zabezpieczenia spłaty pożyczki, termin, sposób i skutki odstąpienia konsumenta od umowy, obowiązek zwrotu przez konsumenta udostępnionej pożyczki i odsetek zgodnie

z rozdziałem 5 ustawy, a także kwotę odsetek należnych w stosunku dziennym oraz organ nadzoru właściwy w sprawach ochrony konsumentów.

Niewątpliwie powołany przepis nakłada na kredytodawcę szereg obowiązków wobec konsumenta. Na mocy art. 3 ust. 2 pkt 1 ww. ustawy, obowiązki te dotyczą także umowy pożyczki. Prezes Urzędu podzielił jednocześnie stanowisko Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wyrażone w wyroku z dnia 13 czerwca 2005r. sygn. akt XVII Ama 30/04, odnoszące się wprawdzie do poprzednio obowiązującej ustawy z dnia 20 lipca 2001r. o kredycie konsumenckim (Dz.U. nr 100, poz. 1081 ze zm.), ale zachowujące aktualność także w obowiązującym stanie prawnym, że *skoro ustawodawca wyraźnie określił zakres niezbędnych danych zawartych w umowie kredytu konsumenckiego, to oczywistym jego celem było zagwarantowanie konsumentowi wiedzy w tym zakresie jako niezbędnej dla ochrony jego praw i interesów. Bez znaczenia jest przy tym, czy konsument z informacji tych uczyni użytek czy nie.*

Ustalenia Prezesa Urzędu wskazują, że w umowach pożyczki, które Przedsiębiorca zawiera z konsumentami nie określono, zgodnie z art. 30 ust. 1 pkt 6 ustawy o kredycie konsumenckim, stopy oprocentowania pożyczki i warunków jej zmiany. W § 4 umów wskazano jedynie, że pożyczka „jest oprocentowana wg odsetek ustawowych (ewentualnie może nie być oprocentowana)”. Zdaniem Prezesa Urzędu, Przedsiębiorca nie określił prawidłowo ww. elementu umowy. Jeśli bowiem oprocentowanie pożyczki jest równe odsetkom ustawowym, Przedsiębiorca powinien wskazać ich konkretną wartość procentową obowiązującą na dzień zawarcia umowy. Co za tym idzie, Przedsiębiorca powinien też sprecyzować, w jakich okolicznościach wysokość tak ustalonej stopy oprocentowania może się zmienić. Jeżeli natomiast pożyczka faktycznie nie jest oprocentowana, Przedsiębiorca nie powinien sugerować, że pożyczka „ewentualnie może nie być oprocentowana”. Z punktu widzenia powołanego przepisu zawierając umowę z Przedsiębiorcą konsument powinien uzyskać konkretną informację o stopie oprocentowania udzielanej mu pożyczki.

Zawierane przez Przedsiębiorcę umowy pożyczki nie określają również rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania i całkowitej kwoty do zapłaty przez konsumenta ustalonej w dniu zawarcia umowy oraz wszystkich założeń przyjętych do jej obliczenia (art. 30 ust. 1 pkt 7 ustawy). W przypadku całkowitej kwoty do zapłaty i jej założeń Przedsiębiorca podaje wprawdzie tzw. kwotę spłaty (jest to suma kwoty pożyczki i pobieranych kosztów) w Tabeli kwot udzielanych pożyczek i powiązanych z nimi odsetek i kosztów, stanowiącej załącznik do zawieranych umów, niemniej jednak dane te odnoszą się tylko do niektórych z kwot oferowanych przez Przedsiębiorcę pożyczek. Z ustaleń Prezesa Urzędu wynika m.in., że Przedsiębiorca udziela pożyczek w kwotach, które nie zostały wymienione w Tabelach. Dla tych kwot Przedsiębiorca nie podał ani całkowitej kwoty do zapłaty, ani założeń przyjętych do jej obliczenia (por. np. k. 84- 85 i 93, 225 *verte* i 226, 232 *verte* i 233, 239 *verte* i 240, 246 *verte* i 247 oraz 253 *verte* i 254 akt). Wyklucza to możliwość stwierdzenia, że zawierane przez Przedsiębiorcę umowy spełniają w ww. zakresie wymogi ustawowe.

Wbrew wymogom ustawy o kredycie konsumenckim, Przedsiębiorca nie określił także w umowach rocznej stopy oprocentowania zadłużenia przeterminowanego i warunków jej zmiany (art. 30 ust. 1 pkt 11 ustawy).

Za brak formalny umowy Prezes Urzędu uznaje ponadto niewskazanie, że sposobem zabezpieczenia spłaty pożyczki jest tzw. poręczenie wzajemne. Art. 30 ust. 1 pkt 14 ww. ustawy stanowi, że umowa o kredyt konsumencki powinna określać sposób zabezpieczenia i ubezpieczenia spłaty kredytu, jeżeli umowa je przewiduje. Analiza ww. Tabeli kwot udzielanych pożyczek i powiązanych z nimi odsetek i kosztów wskazuje, że Przedsiębiorca pobiera opłaty za tzw. poręczenie wzajemne, które wchodzi w skład kwoty spłaty. Pomimo dwukrotnego wezwania Prezesa Urzędu (k. 182 i 196 akt), Przedsiębiorca nie potrafił wyjaśnić, na czym polega zabezpieczenie spłaty pożyczki poprzez poręczenie wzajemne i w jaki sposób może być ustanowione. Przedsiębiorca poinformował jedynie, że poręczenie wzajemne jest stosowane jako zabezpieczenie pożyczki dodatkowo do weksla *in blanco* i ma

na celu zabezpieczenie pożyczki przed chorobą uniemożliwiająca dalszą pracę Pożyczkobiorcy i niemożność spłaty przez w/w zaciągniętych zobowiązań. Poręczenie wzajemne stosowane jest przy każdej pożyczce, przy podpisaniu przez Pożyczkobiorcę umowy o pożyczkę (k. 197 akt). Uwzględniając powyższe, ww. forma zabezpieczenia powinna być podana, obok weksla *in blanco*, we wszystkich zawieranych przez Przedsiębiorcę umowach.

W umowach pożyczek Przedsiębiorca nie określił również: terminu, sposobu i skutków odstąpienia konsumenta od umowy, obowiązku zwrotu przez konsumenta udostępnionej pożyczki i odsetek zgodnie z rozdziałem 5 ustawy o kredycie konsumenckim oraz kwoty odsetek należnych w stosunku dziennym. Wymóg podania ww. danych w umowach kredytu konsumenckiego wynika z art. 30 ust. 1 pkt 15 ustawy o kredycie konsumenckim.

Art. 53 ust. 1 tej ustawy przyznaje konsumentowi prawo do odstąpienia od umowy, bez podania przyczyny, w terminie 14 dni od dnia zawarcia umowy. Przepisy tej ustawy regulują także sposób, w jaki konsument może skorzystać z przyznanego mu prawa, jak i skutki odstąpienia konsumenta od umowy, w tym kwestię rozliczeń stron. W zawieranych z konsumentami umowach Przedsiębiorca nie wskazał żadnego z ww. elementów. Umowy nie wskazują np., że termin do odstąpienia od umowy jest zachowany, jeżeli konsument przed jego upływem złoży pod wskazany przez pożyczkodawcę adres oświadczenie o odstąpieniu od umowy, a dla zachowania terminu wystarczające jest wysłanie oświadczenia przed jego upływem (art. 53 ust. 4 i 5). Umowy nie określają też obowiązku zwrotu przez konsumenta otrzymanej pożyczki i odsetek zgodnie z przepisami rozdziału 5 ww. ustawy. Nie podano w nich np., że konsument nie ponosi kosztów związanych z odstąpieniem od umowy, z wyjątkiem odsetek za okres od dnia wypłaty pożyczki do dnia jej spłaty. Nie wskazano poza tym np., że konsument ma obowiązek zwrócić niezwłocznie kwotę udostępnionego kredytu wraz z odsetkami, nie później niż w terminie 30 dni od dnia złożenia oświadczenia o odstąpieniu od umowy (art. 54 ust. 1 i 2 ustawy). W zawartych umowach nie ma również postanowień, które określałyby kwotę odsetek należnych w stosunku dziennym, co uniemożliwia konsumentowi bezpośrednio obliczenie, jaką kwotę odsetek za okres korzystania z pożyczki powinien zwrócić w przypadku odstąpienia od umowy.

W umowach Przedsiębiorca nie zamieścił ponadto informacji o organie nadzoru właściwym w sprawach ochrony konsumentów (art. 30 ust. 1 pkt 21 ustawy). Stosownie do art. 29 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, organem tym jest Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Biorąc pod uwagę powyższe, Prezes Urzędu uznał, że w przedstawionym powyżej zakresie Przedsiębiorca naruszył przepisy ustawy o kredycie konsumenckim. Wykazanie, że zachowanie Przedsiębiorcy narusza jednocześnie zbiorowe interesy konsumentów uzasadnia przypisanie mu praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

W niniejszej sprawie, tak jak w pkt I, Prezes Urzędu orzekł na podstawie art. 26 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, nakazując Przedsiębiorcy zaniechanie stosowania ww. praktyki. Pomimo deklaracji Przedsiębiorcy o dokonaniu zmiany umów pożyczki według wytycznych Prezesa Urzędu, w umowach nie ma obligatoryjnych danych, które powinny być zamieszczone w każdej umowie kredytu konsumenckiego. Jedyną zmianą, którą wprowadził Przedsiębiorca, dotyczy informacji o stopie oprocentowania pożyczki zamieszczonej w § 4 umowy. Postanowienie to otrzymało treść: „Pożyczka jest oprocentowana zgodnie ze stopami procentowymi ustalonymi przez Radę Polityki Pieniężnej”. Należy podkreślić, że tak sformułowane postanowienie nadal nie określa wysokości stopy oprocentowania obowiązującej na dzień zawarcia umowy, ale wskazuje jedynie sposób, w jaki Przedsiębiorca ustala ten warunek umowy. W konsekwencji nie ma

podstaw do stwierdzenia, że w ww. części Przedsiębiorca zaniechał stosowania przypisanej mu praktyki.

Prezes Urzędu orzekł zatem jak w pkt II sentencji.

III.

Stosowanie praktyki z art. 24 ust. 1 i 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, polegającej na naruszeniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji Prezes Urzędu zarzucił ponadto Przedsiębiorcy w związku z informowaniem o warunkach odstąpienia konsumenta od umowy we wzorach oświadczeń o odstąpieniu od umowy. Jak ustalono, elementem składanego przez konsumenta oświadczenia, które zamieszczono w tych dokumentach, było m.in. stwierdzenie: „Oświadczam, że dokonałem/am już zwrotu należnych Pożyczkodawcy świadczeń”.

Należy wskazać, że ustawa o kredycie konsumenckim nie zobowiązuje kredytodawcy do zamieszczenia we wzorze oświadczenia o odstąpieniu od umowy informacji o terminie bądź warunkach zwrotu udostępnionego konsumentowi kredytu konsumenckiego. Art. 53 ust. 3 tej ustawy przewiduje jedynie, że we wzorze oświadczenia o odstąpieniu od umowy kredytodawca ma obowiązek oznaczyć swoje imię, nazwisko (nazwę) i adres zamieszkania (siedzibę). Należy jednak uznać, że jeżeli kredytodawca decyduje się zamieścić dodatkowe informacje w ww. dokumencie, powinien przedstawić je w sposób nienaruszający regulacji ustawowych.

Była już mowa, że konsument ma prawo do odstąpienia od umowy, bez podania przyczyny, w terminie 14 dni od dnia jej zawarcia, a termin do odstąpienia jest zachowany, jeżeli konsument przed jego upływem złoży pod wskazany przez kredytodawcę adres oświadczenie o odstąpieniu od umowy, przy czym do zachowania terminu wystarczające jest wysłanie oświadczenia przed jego upływem (art. 53 ust. 1, 4 i 5 ustawy). Powyżej wskazano również, że zgodnie z art. 54 ust. 2 ww. ustawy, konsument ma obowiązek niezwłocznego zwrotu udostępnionego kredytu wraz z odsetkami, nie później jednak niż w terminie 30 dni od dnia złożenia oświadczenia o odstąpieniu od umowy.

Przywołane przepisy, określające warunki odstąpienia konsumenta od umowy, nie dają podstaw do stwierdzenia, że konsument musi zwrócić Przedsiębiorcy kwotę otrzymanej pożyczki i odsetek przed złożeniem oświadczenia o odstąpieniu od umowy. Konsument ma obowiązek zwrócić uzyskaną pożyczkę wraz z odsetkami niezwłocznie, ale nie później niż w terminie 30 dni od dnia złożenia oświadczenia o odstąpieniu od umowy. Wprawdzie Przedsiębiorca nie posługuje się w zakwestionowanych wzorach oświadczeń pojęciem kwoty udostępnionej pożyczki i odsetek, niemniej jednak nie może budzić wątpliwości, że pojęcie „należnych Pożyczkodawcy świadczeń” jest z nim tożsame. Zgromadzona dokumentacja kredytowa wskazuje, że tylko takie świadczenia konsument ma obowiązek zwrócić Przedsiębiorcy w razie odstąpienia od umowy. Prezes Urzędu uznaje tym samym, że zakwestionowane informacje zamieszczone w stosowanych przez Przedsiębiorcę wzorach oświadczeń o odstąpieniu od umowy, są nierzetelne.

Uwzględniając powyższe, Prezes Urzędu stwierdził, że działania Przedsiębiorcy są **bezprawne** z punktu widzenia art. 53 ust. 1, 4 i 5 w zw. z art. 54 ust. 2 ustawy o kredycie konsumenckim. Mając na względzie, że działania te godzą również w zbiorowe interesy konsumentów, Prezes Urzędu stwierdził, że wyczerpują przesłanki praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów w rozumieniu art. 24 ust. 1 i 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

W zakresie ww. praktyki Prezes Urzędu orzekł na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Analiza wzorów oświadczeń o odstąpieniu od umowy przedstawionych przez Przedsiębiorcę w toku postępowania potwierdza, że Przedsiębiorca usunął z nich nierzetelne informacje. Przedsiębiorca poinformował, że

nastąpiło to w momencie ich zakwestionowania przez Prezesa Urzędu. Przedsiębiorca nie sprecyzował jednak i nie udowodnił, kiedy wprowadził do obrotu nowe wzory oświadczeń. Kierując się datami zawarcia umów pożyczek, do których załączono nowe wzory oświadczeń, Prezes Urzędu uznał, że Przedsiębiorca zaniechał stosowania tej praktyki co najmniej z dniem 28 kwietnia 2015r., tj. z dniem poprzedzającym dzień zawarcia pierwszej z przekazanych umów, do której załączył nowy wzór oświadczenia o odstąpieniu od umowy.

W konsekwencji Prezes Urzędu orzekł jak w pkt III sentencji.

IV.

W dniu 18 stycznia 2015r. weszła w życie ustawa z dnia 10 czerwca 2014r. o zmianie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz ustawy- Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. z 2014r. poz. 945), na mocy której zmieniony został m.in. art. 106 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, regulujący kwestie nakładania na przedsiębiorcę kar pieniężnych. W rozpatrywanej sprawie Prezes Urzędu uwzględnił jednak, że niniejsze postępowanie administracyjne zostało wszczęte przeciwko Przedsiębiorcy przed wprowadzeniem ww. zmiany. Zgodnie z art. 3 powołanej ustawy, do spraw, w których postępowanie wszczęto przed dniem w życie tej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe, o ile przepisy art. 4, art. 7, art. 10 i art. 11 nie stanowią inaczej. Z uwagi na fakt, że wymienione w art. 3 przepisy nie zawierają regulacji dotyczących nakładania kar pieniężnych za stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, w niniejszej sprawie zastosowano przepisy dotychczasowe.

Art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w brzmieniu obowiązującym dotychczas przewiduje, że Prezes Urzędu może w drodze decyzji nałożyć na przedsiębiorcę, który choćby nieumyślnie dopuścił się stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów w rozumieniu art. 24 ustawy, karę pieniężną w wysokości nie większej niż 10% przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary.

Z przytoczonego przepisu wynika, że kara pieniężna ma charakter fakultatywny. O tym, czy w konkretnej sprawie w odniesieniu do wskazanego przedsiębiorcy zasadne jest nałożenie kary pieniężnej decyduje, w ramach uznania administracyjnego, Prezes Urzędu. Należy zwrócić uwagę, że przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nie określają jakichkolwiek przesłanek, od których uzależnione byłoby podjęcie decyzji o nałożeniu kary. Ustawodawca wskazał jedynie w art. 111 ustawy te okoliczności, które Prezes Urzędu winien uwzględnić decydując o wymiarze kary pieniężnej, wymieniając okres, stopień oraz okoliczności naruszenia przepisów ustawy, a także uprzednie naruszenie przepisów ustawy.

Biorąc pod uwagę okoliczności sprawy, w tym przede wszystkim charakter zakwestionowanych praktyk i ich możliwe skutki w sferze pozaekonomicznych interesów konsumentów, związane z pozbawieniem konsumentów istotnych i rzetelnych informacji o pożyczce na etapie poprzedzającym zawarcie umowy i na etapie zawierania umowy, Prezes Urzędu uznał za uzasadnione zastosowanie wobec Przedsiębiorcy tego rodzaju sankcji finansowej.

Ocena zgromadzonego materiału dowodowego wskazuje na nieumyślne naruszenie przez Przedsiębiorcę przepisów ustawy. Zdaniem Prezesa Urzędu, Przedsiębiorca naruszył zasady ostrożności w relacjach z konsumentami. Jako profesjonalista Przedsiębiorca ma obowiązek znać przepisy, które dotyczą warunków świadczenia usług finansowych na rzecz konsumentów. Obowiązek ten dotyczy w szczególności przepisów ustawy o kredycie konsumenckim, która ma podstawowe znaczenie dla określenia praw i obowiązków stron umowy kredytu konsumenckiego. Uwzględnienie przez Przedsiębiorcę powszechnie

obowiązujących przepisów prawa nie wymaga zachowania przez niego szczególnej bądź nadzwyczajnej staranności. Prezes Urzędu uznał, że Przedsiębiorca mógł bez przeszkód ustalić, jakie obowiązki nakładają na niego obowiązujące przepisy prawa w zakresie udzielania pożyczek konsumentom. W opinii Prezesa Urzędu, stwierdzone praktyki wynikają z niedochowania przez Przedsiębiorcę należytej staranności.

W 2014r. Przedsiębiorca uzyskał przychód w wysokości [usunięto] zł. Maksymalna kara pieniężna, która mogłaby zostać nałożona na Przedsiębiorcę wynosi [usunięto] zł.

Ustalając wysokość kar Prezes Urzędu dokonał w pierwszej kolejności oceny wagi stwierdzonych naruszeń przepisów ustawy, wynikiem których są określone kwoty bazowe. W dalszej kolejności Prezes Urzędu rozważył, czy w sprawie występują okoliczności obciążające i łagodzące oraz jaki powinny mieć wpływ na wysokość kary.

1. Praktyka z pkt I sentencji decyzji polega na naruszeniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji na etapie przedkontraktowym, którego istotą jest zachowanie przedsiębiorcy ukierunkowane na pozyskiwanie klientów lub złożenie oferty konsumentom, mające na celu skłonienie ich do zawarcia kontraktu. Prezes Urzędu dopatrył się uchybień Przedsiębiorcy w formularzach informacyjnych dotyczących kredytu konsumenckiego, przekazywanych konsumentom przed zawarciem umowy, w zakresie rzetelności informacji o rzeczywistej rocznej stopie oprocentowania ustalonej na podstawie reprezentatywnego dla Przedsiębiorcy przykładu oraz w zakresie niewskazywania założeń przyjętych do obliczenia rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania.

Szkodliwość tej praktyki wyraża się w naruszeniu prawa konsumenta do uzyskania informacji. Rzeczywista roczna stopa oprocentowania obrazuje proporcję całkowitego kosztu kredytu do jego całkowitej kwoty. Podanie nierzetelnych informacji o tej wartości dla reprezentatywnego dla Przedsiębiorcy przykładu oraz niewskazanie założeń, jakie Przedsiębiorca przyjął do obliczenia rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania dla oferowanej pożyczki, niewątpliwie godzi w ww. prawo konsumenta. Praktyka Przedsiębiorcy może uniemożliwić konsumentowi porównanie ofert różnych kredytodawców, a w dalszej kolejności- podjęcie świadomej decyzji co do skorzystania z oferty Przedsiębiorcy. Zważywszy na fakt, że informacje o rzeczywistej rocznej stopie oprocentowania mają podstawowe znaczenie dla oceny warunków finansowych pożyczki, praktyka Przedsiębiorcy może nawet w znacznym stopniu naruszać pozaekonomiczne interesy konsumentów, a pośrednio także ich interesy ekonomiczne.

Ważąc kwotę bazową kary Prezes Urzędu uwzględnił ponadto, że Przedsiębiorca stosował ww. praktykę przez okres dłuższy niż 1 rok. Formularze informacyjne, w których występują stwierdzone nieprawidłowości Przedsiębiorca przekazywał konsumentom co najmniej od dnia 1 września 2013r.

Zdaniem Prezesa Urzędu, przedstawione okoliczności przesądzają o ustaleniu kwoty bazowej kary na poziomie [usunięto] % maksymalnego przychodu Przedsiębiorcy, tj. 233 zł po zaokrągleniu.

Prezes Urzędu uznał, że w przypadku omawianego naruszenia nie ma okoliczności obciążających, które przemawiałyby za podwyższeniem ustalonej kwoty bazowej kary. W szczególności Przedsiębiorcy nie można przypisać umyślności działania, a więc zamiaru naruszenia przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Nie ma też okoliczności łagodzących, które wpływałyby na obniżenie kwoty bazowej kary. Należy zauważyć, że wbrew złożonym deklaracjom Przedsiębiorca nie zaniechał stosowania tej praktyki.

Z uwagi na powyższe, za stosowanie praktyki określonej w pkt I sentencji decyzji Prezes Urzędu nałożył na Przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 233 zł, co stanowi [usunięto] % jego przychodu za 2014r. i [usunięto] % kary maksymalnej.

2. Praktyka przypisana Przedsiębiorcy w **pkt II** sentencji decyzji związana jest z naruszeniem obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji na etapie zawierania kontraktu, przy czym może wywierać wpływ również na jego wykonanie.

Przy analizie stopnia jej szkodliwości Prezes Urzędu wziął pod uwagę, że Przedsiębiorca naruszył prawo konsumenta do uzyskania informacji o istotnych postanowieniach umowy pożyczki. Art. 30 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim precyzyjnie formułuje zakres danych, jakie muszą być zawarte w umowie kredytu konsumenckiego, gwarantując tym samym konsumentowi określony poziom wiedzy. Dlatego każdy brak formalny w umowach zawieranych przez Przedsiębiorcę z konsumentami narusza prawo konsumenta do informacji.

Zdaniem Prezesa Urzędu, znaczny stopień szkodliwości praktyki Przedsiębiorcy wynika przede wszystkim z niewskazania w umowach rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania. Rzeczywista roczna stopa oprocentowania jest tym współczynnikiem, który stanowi miarodajne źródło oceny kosztów danej oferty, nawet przy zróżnicowaniu pozostałych parametrów umowy o kredyt konsumencki. Niewskazanie tej wartości oznacza, że konsument jest pozbawiony obiektywnej informacji o kosztach pożyczki, co może prowadzić do podjęcia przez niego niekorzystnej decyzji o skorzystaniu z danej oferty. Istotne znaczenie informacyjne dla konsumenta ma również wskazanie całkowitej kwoty do zapłaty oraz wszystkich założeń przyjętych do jej obliczenia. Brak tych danych uniemożliwia konsumentowi poznanie sumy całkowitego kosztu pożyczki i całkowitej kwoty udostępnionej mu pożyczki.

Niewątpliwie na atrakcyjność oferty wpływa również sposób zabezpieczenia spłaty udzielanej pożyczki. Dlatego niewskazanie przez Przedsiębiorcę, że jedną z form zabezpieczenia pożyczki jest tzw. poręczenie wzajemne, za które pobiera opłaty, jest istotnym brakiem zawieranych przez niego umów, świadczącym o znacznym naruszeniu interesów konsumentów. W opinii Prezesa Urzędu, zdecydowanie negatywny wpływ na zakres poinformowania konsumentów ma także niewskazanie stopy oprocentowania pożyczki i warunków jej zmiany. Odwołanie się Przedsiębiorcy do odsetek ustawowych może być wprawdzie pewną wskazówką dla konsumenta, niemniej jednak konsument nie ma obowiązku znać aktualnej wysokości tych odsetek w chwili zawarcia umowy z Przedsiębiorcą. Brak informacji o stopie oprocentowania zadłużenia przeterminowanego i warunkach jej zmiany jest natomiast mniej istotny dla konsumenta zawierającego umowę pożyczki, ponieważ dotyczy oprocentowania pożyczki w sytuacji dla niego hipotetycznej w chwili zawarcia umowy, tj. niedokonania spłaty pożyczki w ustalonym terminie.

Z kolei niewskazanie w umowach terminu, sposobu i skutków odstąpienia konsumenta od umowy czy warunków zwrotu udostępnionej pożyczki, pozbawia konsumenta informacji o podstawowym prawie przyznanym mu przez ustawę i tym, w jaki sposób może z niego skorzystać oraz jakie są tego konsekwencje. Brak tych informacji może nawet powodować, że konsument nie skorzysta z ww. prawa. Niewskazanie kwoty odsetek należnych w stosunku dziennym może utrudniać konsumentowi ustalenie, jaką kwotę odsetek powinien zwrócić Przedsiębiorcy za okres korzystania z pożyczki w razie odstąpienia od umowy.

Praktyka Przedsiębiorcy może tym samym naruszać pozaekonomiczne i ekonomiczne interesy konsumentów także na etapie wykonania umowy.

O stopniu szkodliwości praktyki decyduje również okres jej stosowania, który przekroczył 1 rok. Umowy pożyczki nie spełniające wymogów formalnych Przedsiębiorca zawiera z konsumentami co najmniej od marca 2013r.

Uwzględniając wskazane okoliczności Prezes Urzędu ustalił kwotę bazową kary na poziomie [usunięto] % przychodu Przedsiębiorcy w 2014r., tj. 582 zł.

W ocenie Prezesa Urzędu, w niniejszej sprawie nie ma podstaw do gradacji ustalonej kwoty bazowej kary. Nie ma bowiem okoliczności obciążających, które przemawiałyby za jej podwyższeniem, ani okoliczności łagodzących, które wpływałyby na zmniejszenie tej kwoty.

Ostatecznie za stosowanie praktyki określonej w pkt II sentencji decyzji Prezes Urzędu nałożył na Przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 582 zł, co stanowi [usunięto] % jego przychodu za 2014r. i [usunięto] % kary maksymalnej.

3. Ostatnia z przypisanych Przedsiębiorcy praktyk, stwierdzona w **pkt III** sentencji decyzji, polega na naruszeniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji poprzez zamieszczenie we wzorach oświadczeń o odstąpieniu od umowy nierzetelnych informacji sugerujących, że konsument powinien zwrócić otrzymaną pożyczkę przed złożeniem oświadczenia o odstąpieniu od umowy. Przypisana Przedsiębiorcy praktyka związana jest z etapem zawierania kontraktu, ale może wpływać też na jego wykonanie.

Ze swej natury ww. praktyka narusza prawo konsumenta do uzyskania rzetelnych informacji dotyczących warunków odstąpienia od umowy i rozliczeń z Przedsiębiorcą w razie skorzystania z tego prawa. Zgodnie z przepisami ustawy o kredycie konsumenckim, konsument nie jest zobowiązany do zwrotu pożyczki przed złożeniem oświadczenia o odstąpieniu od umowy. Konsument powinien zwrócić kwotę udostępnionej pożyczki niezwłocznie, jednak nie później niż w terminie 30 dni od dnia złożenia oświadczenia o odstąpieniu. Negatywne skutki praktyki ujawnić mogą się również na etapie wykonania umowy, w przypadku powzięcia przez konsumenta wątpliwości co do warunków, jakie musi spełnić, aby odstąpić od zawartej z Przedsiębiorcą umowy.

Na wagę omawianej praktyki wpływ wywiera ponadto okres jej stosowania, który przekroczył 1 rok. Wzory oświadczeń, które zakwestionował Prezes Urzędu, Przedsiębiorca stosował co najmniej od marca 2013r.

Zdaniem Prezesa Urzędu, wymienione okoliczności uzasadniają ustalenie kwoty bazowej kary na poziomie [usunięto] % przychodu Przedsiębiorcy w 2014r., tj. [usunięto] zł po zaokrągleniu.

W rozpatrywanej sprawie Prezes Urzędu nie dopatrywał się okoliczności obciążających, które wpływałyby na modyfikację ustalonej kwoty bazowej kary. Za okoliczność łagodzącą Prezes Urzędu uznał zaniechanie stosowania praktyki przez Przedsiębiorcę po wszczęciu niniejszego postępowania. Z tej przyczyny Prezes Urzędu obniżył kwotę bazową kary o [usunięto] %, do kwoty 373 zł po zaokrągleniu.

Za stosowanie praktyki określonej w pkt III sentencji decyzji Prezes Urzędu nałożył w konsekwencji na Przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 373 zł. Kara ta stanowi [usunięto] % przychodu Przedsiębiorcy uzyskanego w 2014r. i [usunięto] % kary maksymalnej.

Zdaniem Prezesa Urzędu, orzeczone kary są adekwatne do okresu, stopnia oraz okoliczności naruszenia przez Przedsiębiorcę przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Kary te pełnią funkcję represyjną, stanowiąc sankcję i dolegliwość za naruszenie przepisów ww. ustawy oraz prewencyjną, zapobiegającą ponownemu ich naruszeniu przez Przedsiębiorcę. Warto podkreślić także ich walor wychowawczy, odstrasżający innych przedsiębiorców udzielających kredytów konsumenckich przed stosowaniem w przeszłości tego typu praktyk w obrocie z konsumentami.

Zgodnie z art. 112 ust. 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, karę pieniężną należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów: NBP O/O Warszawa 51101010100078782231000000.

Stosownie do treści art. 81 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w zw. z art. 3 ustawy z dnia 10 czerwca 2014r. o zmianie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz ustawy- Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. z 2014r. poz. 945) w zw. z art. 479²⁸ § 2 Kodeksu postępowania cywilnego- od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie- Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie miesiąca od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów- Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Poznaniu.

z upoważnienia Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Dyrektor Delegatury UOKiK w Poznaniu
Jarosław Krüger